

Bennünk él a fény és tovább adjuk még

Jelige: Vágtató csiga

Ami ide köt:

Ha most valaki megkérdezné tőlem, hogy mi az az érzés ott belül, ami a legmélyebbről árad belőlem, az a vívódás az elvágyódás érzésével. Fiatalon az ember szeretne nagyot lépni, ahogy én is, de nem a félelem, az ami itt tart engem. Csupán a szép emlékek, azok az igazán fájón szépek, amik még bennem élnek. Én úgy vélem, hogy a generációmban, még boldogan nőhettem fel egy olyan vidéken, ami igazán összekovácsoló erejűnek mondható. 22 éve már, hogy itt élek, egy település, mely elmerül a pusztában. És, ami számomra számtalan olyan apró élményt adott, ami kihatással lett a mostani személyiségemre. Ha körbe tekintek mindenhol felmerülnek gyermekkori emlékek, minden utcáról, a messzeségbe tűnő mezőkről, a toldott-foldott utakról. Mind mesélhet egy-egy nyári emléket. És ezekből az emlékekből álltak össze a legszorosabb barátságok. Olyanok, melyek tízen évek elteltével is kitartottak és tartanak is.

Igen, valóban boldog gyerekkorom volt. Őszintén szólva a mostani jelenben felnövő gyermekek felé kicsit sajnálattal tekintek. Fiatal felnőttként elmondhatom, hogy a mi generációnk fiatal kora még közösségi életnek volt nevezhető, a mára megszokott digitalizált világgal szemben. Mi még házról házra jártunk és hívtuk a barátokat ki, ha még csak sétálni is, de kis időre is együtt lehessünk mindannyian. Volt, hogy szénabálát másztunk, annak mindig meglett a böjtje másnapra, hamar meg tanultuk, hogy a széna nem túl kellemes ha megbökök. Vagy éppen az erdőt és a mezőt jártuk, természetesen kullancsirtó szer nélkül, és ha megrezzent egy bokor, akkor gyorsabban sprinteltünk, mint év közben testnevelés órán. A nyári naplementét nézni a vasúti hídról, és onnan a magasból nézni a messzeségbe, hogy hány falun keresztül folyik a kis folyónk. Éppen, olyan szép emlék a nyári 35-38°C-ban való több kilométeres kerékpározás is, majd megpihelve a temetői kútból inni a hideg vizet, vagy labda hiányában a megolvadt aszfaltból golyókat gyúrni. Óra sem kellett, ha esetleg nem volt nálunk, a kigyúló lámpák fénye volt a jelzés, hogy most vagy azonnal hazafelé kellett vennünk az irányt. Az együtt töltött idő, a jó társaság és a sok nevetés tette emlékezetessé azokat az éveket. Az egymásba vetett feltétel nélküli bizalmunkkal és támogatásunkkal tettünk tanúbizonyságot arról, hogy bármit bárhol és bármikor meg tudunk beszélni egymás közt. Akár szerelmi bánatról, elkeseredettségről, félelemről, családi problémákról, sikerekről, tervekről, célokról volt szó. Sokan azt gondolhatják, hogy az ilyen apró, parányi emlékek nem hagyhatnak mély nyomot egy ember életében, én mégis meggyőződéssel állok, ahhoz a mondathoz, hogy a legkisebb, szívmengető pillanatok alkotják életünk legmeghatározóbb fejezetét, ami a jelenünkre is nagy mértékben kihat. És sokszor felnőttfejjel jövünk arra rá,

hogy igen is a kis dolgokat is úgy kell értékelni és megélni, mintha életünk legnagyobb sikerét érnénk el vele. De nem csak a szép emlékekért tartozom hálával kicsiny falumnak, hanem, hogy magában foglalja a történelem és az egykoron fénylő múlt egy darabkáját. Ami mára csillogás helyett folyamatos pusztulásnak van kitéve. De nem a szitkozódást akarom a főszerepbe állítani, hanem célom, hogy a számos értéket tudjak bemutatni és ezáltal a figyelemfelhívást is hangsúlyozni. Mert mára kikopott az emberekből a felelősségtudat, persze tisztelet a kivételnek. A nemtörődomség uralja a világot és ez lassan minden egyénre átragad. Másoknak egy elhagyatott, sorsára hagyott kastély és kúria romjai nem jelentenek nagy értéket, ronda és pusztul minden egyes percben. Igen, én is sajnálkozó tekintettel nézek rájuk, akár csak egy pillantásig is. Láttam otthon a családi fényképek közt régi pompáját, és ha most tekintek rá, az egykori kastélyegyüttes díszes falai szépen omladoznak, ablakok deszkákkal borítva, az oldalszárnyak már kissé megrogyva, egy leszakadt erkély helye látható még. Mondjuk ha éppen látni belőle valamit is, általában ember nagyságúra hagyják nőni a parkban a gazt. A kis kúriánk is sorsban osztozik a kastéllyal, annyi kivétellel, hogy ott legalább képesek voltak omlásveszélyre hivatkozva elzárni az emberek elől, nehogy a közelébe menjenek és tragédia váljon belőle.

Sosem jártam egyik épületben sem, és ahogyan az idő halad előre, nagy valószínűséggel már nem is fogok. Csupán nagyszüleim elbeszéléséből, akik úgy gondolom, mint idősebb generáció tagjai, bőven merítkezhetünk elmondott mondataikból. Én is általuk térképezhettem fel képzeletben, hogy a régen milyen kinézettel és céllal szolgálta az embereket. Kezdetben céljának megfelelően úri családok lakták, méghozzá egy grófi család leszármazottjai, akiknek köszönhattük településünk felvirágzását. Majd az újonnan bevezetett rendszer ideje alatt mezőgazdasági épületté nyilvánították mindkét épületet, s onnantól fogva raktárként funkcionáltak. Végül, ami a sorsukat megpecsételte, az az önkormányzati lakásként betöltött szerepük lett. A falubeli beköltözők "csak" éltek benne, költeni nem költöttek rá, úgy ahogy az önkormányzat sem, és pár évtized leforgása alatt jutottunk el oda, hogy egy ilyen kis faluban lévő leírhatatlan nagyságú értéket, így hagytak kárba veszni. Valamilyen érzésből kifolyólag mindig is nyomasztott ezen épületek helyzete, úgy éreztem, hogy hangot kell adnom, ki kell állnom a világ elé, hogy ez egy probléma, nem csak nálunk, hanem számos helyen jelen van. Ennek megfelelő formájával még gimnáziumi éveim alatt találkoztam. Szintén egy pályázat kapcsán, melynek témája a falvaink és értékeink megvédése volt. Természetesen kaptam is az alkalmon és esszé formájában adtam be a pályaművem.

A dolgozat megírása egy hosszú folyamat megtétele volt, mely számomra leginkább egy terápiához hasonlított. Általa jobban megismertem magam és több téren fejlődést éreztem

a pályamunka végéhez közeledve. Megtanultam, hogyan osszam be a dolgozatra szánt időmet, törekedtem, hogy a lehető legpontosabban elkészíteni, gondolok itt a források hitelességére, valamint a téma és a szövegszerkezet összeállítására. Inkább az előkészületek voltak azok, amik a legtöbb időt ölelték fel. Elsősorban fejben kellett összeállítanom az általam kiválasztott anyagot. Majd jöhetett a megvalósítás. Minden esetben a forrásgyűjtés adja az alapot, és az én esetemben ez okozta a legnagyobb fejtörést. Ugyanis csekély anyag állt rendelkezésre online formában. A pályamunkában már említésre kerültek nagyszüleim, akik nélkül nem tudta volna elkészíteni a dolgozatomat, ugyanis az ő emlékeik alapján tudott megszületni az írás, amire eddig a legbüszkébb vagyok. Mind arra, hogy azoknak az embereknek a nyelvén szólhattam, akik már nem lehetnek köztünk, és az általuk felidézett rengeteg szép emlék nem az elmúlásé lett, hanem még ha csak egy kis darabkáját is, de remélhetőleg tovább tudtam adni a következő generáció számára. Számomra nem az lebegett kizárólag csak a szemem előtt, hogy mindenképpen az első helyet kell elérjem vele, hanem, hogy általa maradandót alkothassak, valamint, hogy egy olyan kis település, mint amilyen az enyém is, tudhat igazán mély nyomot hagyni az emberekben. Legnagyobb örömömrre a zsűri értékelte a bele fektetett munkát, és a pályaművem a kategóriájában elérte a kiemelt első helyezést. Tudom, hogy csak egy középiskolai pályázatról beszélünk, de az én életemben az első büszke mérföldkőként tekintek. A magam erejéből álltam neki és hosszas kitartással vittem végig. Elmondhatom, hogy valóban nincsen annál felemelőbb érzés, mint mikor értékelik és elismerek az ember munkáját.

Családi kötelék:

A család a lehető legnagyobb összetartó erő a mai elvadult világban, és tagjai adják a legnagyobb erőt, hogy a fényünk az utunk végéig kitarson. Az én gyűjtőanyagom nagyapám volt. Erős kötelékünk alapját adta, hogy gyermekkorom legtöbb idejét az ő társaságában töltöttem, ugyanis én a mostani családdal ellentétben több generációval éltem egy háztartásban. Anyai nagyszüleimmel, a szüleimmel és két nővéremmel. Valamint sajnálatos módon papa beteg volt, súlyos szívelégtelenséggel küzdött hosszú éveken keresztül. Ebből adódóan a fizikai munkát kerülnie kellett, ezért minden szabad idejét ránk tudta szentelni. Nagyon szívesen vigyázott ránk, és egyben anyánknak is segíteni akart ez által, hogy addig ő nyugodtan végezhesse a háztartási teendőket. Emlékszem sosem hagyta, hogy unatkozzunk, habár fizikálisan nem tudta terhelni magát, így a fogócska, vagy hasonló gyermekjátékokat nem tudtunk játszani vele, de sokszor volt valami ötlete, ami a négy fal között is lekötött minket hosszú időre. Nagyon szerette a kártyajátékokat, ám mi nem tudtunk kártyázni, mint a

nagyok ezért mindig talált rá alternatívát. Magyar kártyából tanított minket kártyavárat építeni. Emlékszem mindig mérgelődtem, hogy sosem tudom, olyan magasra felépíteni, mint ő, vagy a testvéreim, de nyugtató szavakkal próbált türelemre inteni. Sosem emelte fel a hangját velünk szemben, végtelen türelemmel állt hozzánk. Viszont nyerni sosem hagyott minket. Emlékszem apámtól kaptunk egy gyerekeknek készült sakktáblát, és a családban csak nagyapám tudott sakkozni, megkérdezte, hogy meg akarom-e tanulni hogyan kell ezt a játékot játszani, természetesen igent mondtam. Onnantól kezdve napi szinten sakk játszom. Sok stratégiai játékot ő általa szerettem meg. A természethez való közelség szeretetét is neki köszönhetem. Ha a jó idő is engedte délutánonként kivitt minket sétálni a házunk melletti vasúthoz, és számoltuk, hogy a mozdony hány vagon húz maga után. Vagy az erőbe vezető kis ösvényen sétáltunk egy órácskát talán. Megtanította, hogy az erdő milyen fajta állatoknak ad otthont. Ha ráértünk hazamenni, akkor szoktunk "bunkit" építeni magunknak gallyakból és levelekből, és mindig visszajártunk oda játszani.

Ám nem mindig csak játékkal töltöttük el az időt, hanem mesélt, papa rengeteget mesélt nekünk, és általa, az élettörténete által próbált tanítani minket. Elmondása alapján az ő élete legyen az élő példa számunkra, hogy mit hogyan és hogyan ne csináljunk. Nagyapám egy nagyon magas, kissé erőteljesebb, szigorú tekintetű férfi volt, elsőre ránézésre nem festhetett pozitív képet az emberekben, de az arcán lévő komolyság és barázdás ráncok a keserű éveket jelentették, amik már mögötte álltak. Egy jó módú földműves családba született harmadik gyermekként. Ám születése előtt a második világháború és az azt követő új rendszer darabjaira tépte a családját. Édesapját a besorozás után rövid időn belül fogságba ejtették, ahonnan egyenes út vezetett a fagyos Szibériai gulágba. Több évnyi raboskodás és könyörtelen munka után térhetet haza családjához, de csakis azzal a céllal, hogy koholt vádak alapján a földjeiket és haszonállat állományukat beszolgáltatassák. Dédnagyapámat lelkiileg ez a folyamat teljesen megtörte. Valamint a táborban kitett könyörtelen hideg időjárásnak köszönhetően tüdőgyulladást kaphatott, ami végig kísérte élete hátralevő éveiben. Állapota folyamatosan romlott, az utolsó idejében annyira le volt gyengülve fizikailag, hogy munkára sem volt már képes, és a gyermekei vigyázásával töltötte idejét otthonában. Az akkor 2 hónapos nagyapámat ringatta a bölcsőben, mikor mellette örök álmra hajtotta a fejét, mindössze 36 évesen. Ez megpecsételte nagyapám sorsát. Édesanyjának a mindennapi megélhetéshez rengeteget kellett dolgoznia, valamint próbált mindent megtermelni a kertjükben, amire szükségük lehetett, így gyermekeire nem tudott annyi időt fordítani amennyit szeretett volna, ennek hatása az idő előrehaladtával erősen érezhetővé vált. Mivel úgy érezte, hogy az anyja elhanyagolta őt, így ez a sérelme erősen érződött a vele való

kapcsolatában. Valamint általános iskolai tanulmányai során nem hozott olyan eredményeket, mint a két bátyja, s ezt az édesanyja többször is a szemére hányta. Mindezek következtében az ország másik végébe jelentkezett középiskolába. Itt kezdődtek a problémák. Már nagyon fiatalon megismerkedett az alkohollal és a dohányzással. Tanulmányai végeztével nem jelentkezett technikumi képzésbe, hanem, hanem egyből dolgozni kezdett. Munkahelyén ismerkedett meg nagyanyámmal, aki már elváltként nevelte 3 gyermekét. Házasságkötésük következménye, hogy még inkább eltávolodott családjától. Anyám születése törte meg a jeget köztük. Rövid időn belül a testvéreit is elveszítette, akiket az életmódjukból adódóan súlyos rákbetegség támadott meg. Nagyapámnak végig kellett néznie, ahogy két életerős férfiből lassacskán elsorvadó, önmagukat ellátni képtelen emberekké válnak. Ezt követően nagyapám káros szenvedélyei nagyobb erőre kaptak, mindaddig, amíg a szervezete majdnem feladta a harcot. Testvérei tragédiája sem hatottak rá, hogy arra sarkallja magát, hogy életvitelén változtasson és ne az ő sorsukat kövesse. A súlyos egészségügyi állapota kötelezte, hogy letegye az italt és a cigarettát. De addigra már későnek bizonyult, mivel olyan visszafordíthatatlan károkat tett a szervezetében, hogy az orvosai által leszázalékolásra került.

Amíg mesélt nekünk láttuk a szemében, hogy szomorúság árad belőle, még kicsik voltunk, de éreztük rajta azt a belső fájdalmat. Nem mi kérdeztünk a múltja felől, ő döntötte úgy, hogy megosztja velünk, csakis okítás céljából. Megkért minket, hogy soha ne hagyjuk, hogy más személyek által ért negatív hatások befolyásoljanak minket az életben és a terveink megvalósításában. Legyünk bátrak és merészek, hogy másképpen csináljuk, mint ahogyan ő tette. Ő elpazarolta az életét, az idejét, egészségét, eltaszította magától azokat, akik szerették őt, minden téren visszafordíthatatlan károsodást okozott magának, és mindezt akkor értette meg mikor már korlátoltak voltak a lehetőségei. Emlékszem bent ültem vele a szobájában és néztük együtt a Zorro című sorozatot, ugyanis az volt neki az egyik kedvenc tévéműsora és én is nagyon megszerettem általa. S akkor kérdeztem tőle, hogy: „Papa, te mikor vagy boldog?” Nem emlékszem már, hogy hogyan is jött ez a kérdés, de az volt rá a válasza, hogy: „Amikor veletek vagyok. Tudod régen nem mindig voltam ilyen, mint most. Lehettem volna alkalmasabb a szerepemre, de most, hogy már itt vagytok ti is, be tudom pótolni, amit elmulasztottam, vagyis megpróbálom. Tebenned a bátyámat látom, komoly, és törtető volt, nagyra akarta vinni, csak az úton felfelé elromlott nála valami. Arra kérlek lendületed legyen az övé, de te vidd végig, amit elkezdesz. Érzem, hogy sikerülni fog”. Ez a pár rövidke, de annál komolyabb mondata örökre belém égett, mint motiváció egy életre. És mostanra is az lebeg a szemem előtt, hogy a terveimet, ha elkezdtem, már vigyem is végbe, ahogyan ő kérte tőlem. Papa volt, aki igazán hitt bennem mindenben, a legerősebb vágy

bennem a siker felé, hogy ő büszke legyen rám ott fent a magas égben. Mert sajnos a Teremtő nem sok együtt töltött évet adott nekünk. Még gyerek voltam, amikor ő eltávozott közülünk, 60 évet kapott az élettől. Ekkor találkoztam először a gyász érzésével. Kicsi voltam, de meg tudtam érteni, hogy papa azért ment el tőlünk, mert nagyon beteg volt, és tudtam, hogy neki már nem fog fájni onnantól semmi. Szeretettel gondolok vissza rá, és mostanra a pályázattal kapcsolatban esélyt kaptam, hogy emléket állítsak és tiszteletemet tegyem előtte.

Egy új kezdet:

Ahogy a pályamunkám első fejezetében is írtam, jelenleg egy erős elvágódás érzése kavargat bennem. Szeretem a helyet, ahol élek, számtalan pontból kötődöm hozzá, viszont azt érzem, hogy a jövőbeli terveim másfelé vinnének. Tinédzser koromtól a fiatal felnőtt koromig igazán nem mozdultam semerre sem. Otthon a négy fal közt töltöttem a mindennapjaimat a munka letelte után. Ha kimozdultam, akkor is csak családdal töltött bevásárlást jelentette. Mindaddig tartott ez az életvitel, amíg megismerkedtem a párommal, 21 évesen. Nekem az első párkapcsolatom az életben, és még az is lehet, hogy az utolsó. Ő általa szakadtam ki abból a szürkeségből, amelyben előtte éltem, és ha most visszagondolok arra az időszakra, már érthetetlenül állok hozzá, hogy én azt életem szép éveinek tartottam, közben mostani ésszel nem mások voltak, mint sivár, üres napok sokasága. Mellette érzem azt, hogy minden feltétel nélkül szeretve vagyok. Egymás mellett számtalan új élménnyel gazdagodtunk és kiszakítottuk magunkat a komfort zónánkból. Gondolok itt a közös kirándulásokra az emelkedőnek az emelkedőjén, amiben kis híján meghaltam, vagy a számtalan gasztronómia felfedezésekre, mert mindketten szeretjük a hasunkat, meg persze az éttermi menüt. De a főzési tudományomat is sikerült bővítenem mellette, és elég kifizetődő lett. Vagy, hogy 7 év után először ketten mentünk fürödni a Balatonban. Számtalan kilométer áll mögöttünk kevesebb, mint egy év alatt. De megtanultam, hogy nem csak az utazások és az állandó kimozdulással lehet kiegyensúlyozottan és élményben gazdag életet élni, hanem az otthoni meghitt, együtt töltött idő is többet ér mindennél. A társasjáték estek, a tévénézős délutánok, amikor a műsorokat kritizáljuk, vagy csak a házimunkában való kölcsönös segítség. De ami számomra a legfontosabb, és legtöbbször érő, hogy számtalan módon, ahogy magunk erejéből tudjuk támogatjuk egymást. Én általában sporteseményekre, versenyekre kísérem őt és szurkolok neki, ő pedig támogató és noszogató szavakkal biztat, ha esetleg nem merek neki vágni egy tervemnek. De általában mindig sikerül rábeszélnie.

Így volt ez a jövőmet illető több pontnál is. Érettségi után sajnos nem sikerült felvételt nyernem az általam jelölt felsőoktatási intézményekbe. Jó pár évre letettem erről az

álmomról az elkeseredettségemben és inkább munkába álltam, Nem panaszkodom, mert egy kis postahivatalt vezetek egymagam a helyi önkormányzaton. A munkatársaimmal és az ügyfelekkel való jó viszonyom mindig feldobják a hétköznapijaimat. Amolyan kölcsönös tisztelettel és barátsággal állunk egymáshoz, ami a mai világban nagyon is sokat ér. De az utóbbi időben, nagyjából fél évben kezdtem el újra gondolkodni, hogy tanulmányi téren tovább vigyem magamat, azáltal, hogy ismét felsőoktatási intézménybe adom be a jelentkezésemet. El voltam bizonytalanodva, féltem egy esetleges újabb csalódástól. De mikor említést tettem neki, akkor azon nyomban néztük is már, hogy hol milyen lehetőségek állnak a rendelkezésemre. Rengeteg bátorításával a hátam mögött 2024.decemberében be is adtam a jelentkezésemet több egyetemre és főiskolára is. De nem csak szóban, hanem tettekben is megmutatkozott a támogatása is, mivel velem együtt vállalt önkéntességet, hogy nekem plusz pontok lehessenek beszámítva a felsőoktatási rendszerben. A hivatalos felvételi listáról július végén kapok értesítést. Addig is bizakodva várunk. Én mindig is fontosnak tartottam, hogy az érettségi letétele után tovább tovább tanuljak, ezáltal fejlesszem magam. Úgy gondolom minél magasabban rendelkezünk egy iskolai végzettséggel, annál biztosabb lábon állunk a világban. Valamint a családukban még nincs olyan személy, aki rendelkeznek diplomával, így ezáltal is szeretném büszkévé tenni őket. Februárban, miután a jelentkezési szakasz lezárult fontolóra vettem a jogosítvány megszerzését. Sajnos olyan településen élek, ahol a tömegközlekedési eszközzel nem a legegyszerűbb a bejárás egyetlen városba sem, ezért határoztam el, hogy amint lehetőségem engedi neki állok a jogosítvány megszerzésének. Szerencsére nem kellett hosszú időt várni, és március elején el tudtam kezdeni az elsősegély oktatást. Amit szintén e hónap végén sikeres vizsgával zártam. Jelenleg a KRESZ modulok elsajátításával és tanulásával töltöm a szabad délutánjaimat. Őszintén szólva az elején kicsit aggódtam a vezetéssel kapcsolatban, mivel még sosem ültem volán mögött, csak a szüleim mellett az anyósülésen. De párom minden rossz gondolatot elűzött azzal, hogy kivitt vezetést gyakorolni. Türelemmel és biztatással áll hozzám, amiért elmondhatatlanul hálás vagyok neki.

Jelenleg úgy érzem, hogy most jelenthetem ki azt a mondatot, hogy az életem legstabilabb lábakon áll. Terveim és céljaim a szemem előtt lebegnek, melyeket apránként, de teljes erőmből hajtok, s mindezt az erőt, a támogatást azoktól az emberektől kapom, akiket a legjobban szeretek. Megtanultam lassan, de biztosan haladni. S tudom már, hogy mindezek elérésével tudom majd a jövőmet biztosítani. A kettős érzések mindig is bennem lesznek, de rájöttem, hogyha elkezdek egy úton haladni, akkor végleg elfelejtek félni. Én ezt a mondatot tanácsolnám minden életútjának elején álló, velem egy idősöknek vagy a fiatalabbaknak.